JULIEN SANDREL

POKOJ ZÁZRAKŮ

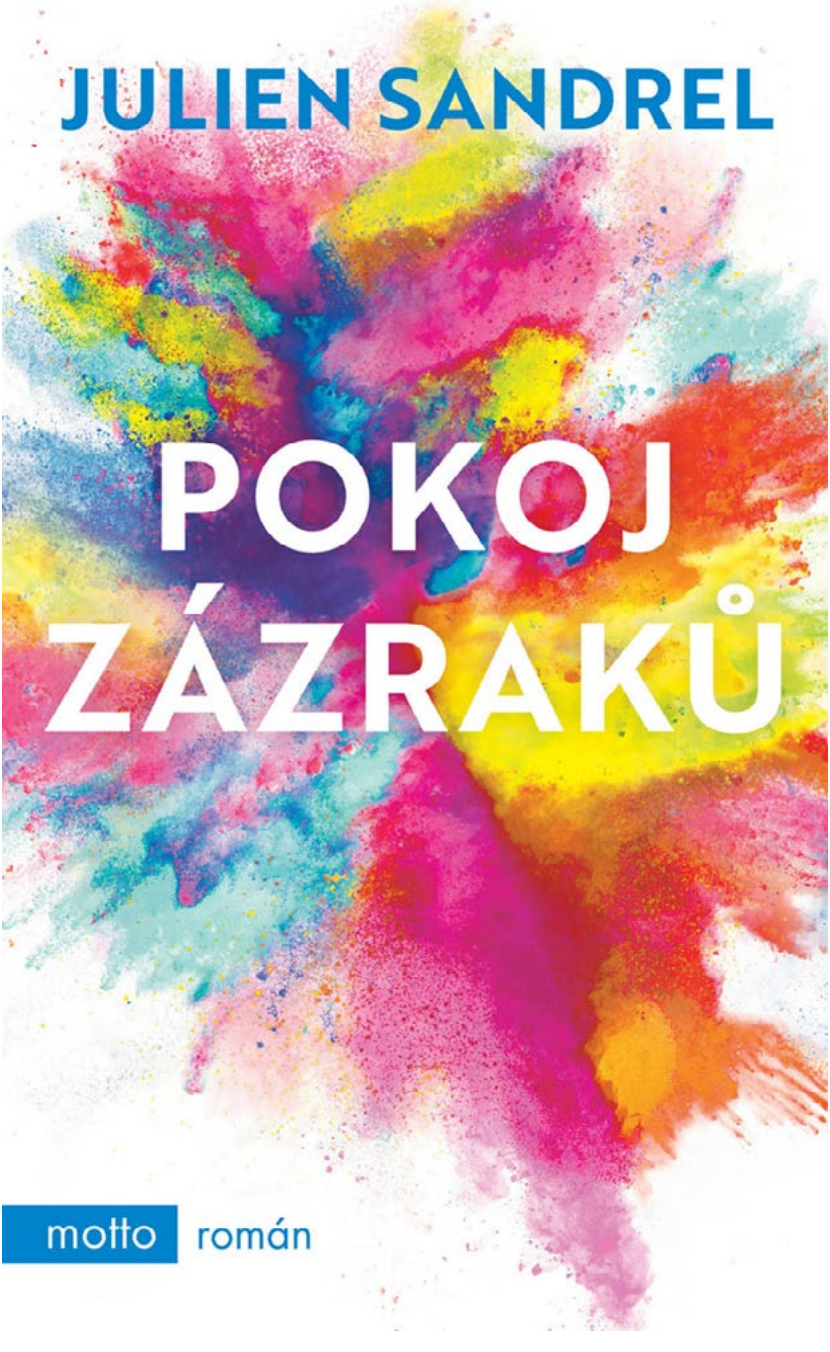

motto román

Pokoj zázraků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Julien Sandrel
Pokoj zázraků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULIEN SANDREL

POKOJ ZÁZRAKŮ

Praha 2018

Přeložila Natálie Nádassy

Mé ženě Mathilde.
Mým dětem.

Poslyšte, slečno Thelmo.
Jak to, že nemáte žádný děti?
Když k vám byl Pánbůh takhle štědrej,
měla byste to předat dál.

Ridley SCOTT, *Thelma & Louise*

I.

MŮJ KRÁL

1

10.32

„Louisi, vstávej! Tak honem, už to nebudu opakovat, prosím tě, vylez a oblíkni se, nebo to nestihneme, už je devět dvacet."

Asi takhle nějak začal nejstrašnější den mého života. Ještě jsem to nevěděla, ale brzy bude existovat život před a život po téhle sobotě 7. ledna 2017, 10.32. Už navždy bude existovat ono před, ona předcházející minuta, kterou bych tak ráda vymazala ze života, ty úsměvy, prchavé štěstí, obrázky, které se mi navždy vryly do temných záhybů mysli. Už navždy bude existovat ono potom, všechna ta „proč" a „kdyby", slzy, výkřiky, předražená řasenka stékající po mých tvářích, houkající sirény, pohledy plné odporného soucitu, neovladatelné záškuby mého žaludku, který se odmítá smířit. To vše bylo samo sebou pro mě nepochopitelné, jako tajemství, o němž mohli vědět pouze bohové – pokud

existovali, o čemž jsem vážně pochybovala. Copak si ti nahoře v těch 9.20 asi mysleli? O jednoho víc nebo míň, co na tom záleží? Ty o sobě nepochybuješ? Trochu snad ano, ale proč tohle? A vlastně proč ne, svět se kvůli tomu nezboří. Já byla od toho všeho daleko, daleko od bohů, daleko od svého nitra. Byla jsem sama, v danou chvíli těsně před bodem zvratu, před bodem zlomu, za kterým už není návratu. Byla jsem sama a proklínala jsem Louise, který evidentně nehodlal dělat nic.

Říkala jsem si, že jsem z toho kluka zralá na blázinec. Dobrou půlhodinu jsem se ho snažila vytáhnout z postele, ale nic nezabíralo. V poledne jsme měli sraz na oběd s mou matkou (kalvárie, kterou zakouším každý měsíc), ale před tím jsem chtěla zajít na Haussmannův bulvár, abych si koupila ty rudé lodičky, o kterých blouzním od té doby, co začaly slevy. Chtěla jsem s nimi zazářit už v pondělí na pracovní schůzce s velkým šéfem kosmetického gigantu Hégémonie, pro nějž pracuji dnem i nocí dobrých patnáct let. Řídím skupinu dvaceti lidí, kteří jsou zcela oddáni šlechetné činnosti spočívající ve vývoji reklamy a inovací pro jednu značku šamponu, který odstraní až 100 % lupů – přičemž to „až“ znamená, že jedna z dvou set testovaných žen připustila, že její hříva po použití postrádala jakékoli šupinky. Jsem patřičně hrdá na to, že

po velmi drsné bitvě na právním oddělení firmy Hégémonie jsem dosáhla možnosti používat toto tvrzení, což je zcela zásadní pro prodeje, pro zvýšení mého platu, pro letní prázdniny s Louisem i pro mé nové lodičky.

Louis párkrát cosi zamručel a rozhodl se podřídit rozkazu. Navlékl na sebe až příliš úzké džíny s až příliš nízkým pasem, opláchl si obličej, pět minut si znalecky rozcuchával vlasy, odmítl si vzít čepici, přestože bylo mrazivé ráno, zabrblal pár nesrozumitelných útržků vět, jejichž obsah jsem dobře znala („proč musím jít s tebou" atd.), nasadil si sluneční brýle, popadl do ruky skateboard (špinavé prkno posprejované ze všech stran, na které musím každé čtyři dny kupovat nová závodní kolečka), hodil na sebe červenou ultralehkou péřovku Uniqlo, popadl balíček keksů plněných čokoládou, kopl do sebe dětské ovocné pyré, jako by mu pořád bylo pět, a konečně přivolal výtah. Koukla jsem se na hodinky. 10.21. Výborně, ještě je čas, abychom stihli můj na milisekundy rozvržený program. Počítala jsem s rezervou. Rituál vstávání Jeho Veličenstva Ludvíka Velikého míval zcela nahodilý rytmus.

Bylo nádherně, modré zimní nebe bez mráčku. Milovala jsem světlo chladných rán. Nikde jinde nebylo nebe tak modré a čisté jako v Moskvě, když jsem tam byla služebně. Ruské hlavní město je pro

mě královnou zimního nebe. Paříž si teď oblékla moskevský vzduch a její obloha na nás vrhala oslňující pohledy. Vyšli jsme z našeho bytu v desátém obvodu a kráčeli kolem kanálu Saint-Martin směrem k Východnímu nádraží. Kličkovali jsme mezi rodinami na procházce a turisty, kteří fascinovaně zírali na nákladní člun projíždějící zdymadlem u mostu Eugèna Varlina. Pozorovala jsem Louise, který přede mnou ujížděl na svém prkýnku. Začínal vypadat jako mladý muž a já na něj byla pyšná. Měla bych mu to říct – takové myšlenky se mají sdělovat, jinak jsou k ničemu –, ale neudělala jsem to. Poslední dobou se Louis hodně změnil. Dospěl do věku, kdy se náhle vytáhl, a z malého křehkého chlapce se stal teenager se slušnou postavou, s náznakem vousů rašících na stále ještě buclatých tvářích, které zatím postrádaly známky akné. Pěkný chlap ve výstavbě. Všechno to přišlo moc rychle. Na moment jsem se znovu uviděla na procházce po nábřeží Valmy, jak pravou rukou tlačím kočárek petrolejové barvy a v levé ruce držím telefon. Musela jsem se té představě pousmát. Nebo jsem si ji domyslela až pak? Paměť mi selhává, nedokážu si vzpomenout, na co jsem v tak důležité chvíli myslela. Kdybych se tak mohla o pár minut vrátit v čase, byla bych pozornější. Kdybych se tak mohla vrátit o pár měsíců, o pár let, tolik bych toho změnila.

Zaslechla jsem melodii The Weeknda, kterou mi Louis nastavil na mém chytrém telefonu jako vyzváněcí tón. Byl to J. P. Sakra. Proč mi musí volat nadřízený v sobotu ráno? Samozřejmě, už se to párkrát stalo – když člověk pracuje pro podnik, jako je Hégémonie, tak se musí řešit naléhavé problémy zatepla. Když o tom teď přemýšlím a když slyším někoho mluvit o něčem naléhavém, má to pro mě úplně jiný význam. Už nikdy bych si nedovolila použít takové slovo v souvislosti s prezentací, která se má dokončit, se spotřebitelským testem, který se má spustit, s lahvičkou, jejíž podoba se má schválit. O jaké naléhavosti to mluvíme? Jde snad někomu o život? Tenkrát jsem tohle ještě nevěděla. Říkala jsem si, co se mnou asi chce J. P. tak naléhavého probírat, a napadlo mě, že to nejspíš souvisí s pondělní schůzkou. Čili naléhavost absolutní. Životní. Bez váhání jsem zvedla telefon a sotva jsem si všimla Louise, který zpomalil, zařadil se vedle mě a očividně se mnou chtěl mluvit. Dala jsem mu znamení, že mám telefon. Copak to nevidí? Brblal si něco pod rašícími vousy, asi něco o tom, že je to důležité. Gestikuloval, že jde o zásadní věc. Už se nikdy nedozvím, co důležitého mi chtěl říct. Jsem si jistá, že poslední myšlenky spojené s mým synem byly myšlenky negativní. Něco v tom smyslu, že si věčně vynucuje pozornost, že nemůžu mít

ani chvilku pro sebe, že je sobecký puberťák, že musím mít taky trochu volnosti, sakra. Myslím, že poslední slovo, které se zrodilo v mé hlavě směrem k té malé bytosti, k té krvi mé krve, kterou jsem tisíce hodin chovala, tisíce hodin jsem jí zpívala, která ve mně vyvolala tolik smíchu, radosti a pýchy, poslední slovo, které jsem v duchu pronesla v mém ochablém mozku, bylo to zatracené slovo na pět písmen. Taková hanba. Taková nespravedlnost a křivda.

Louis si hlasitě odfrkl, popadl červená sluchátka, která mu do té doby ležela kolem krku, a velmi výmluvným gestem si je nasadil na hlavu. Odsekl, že je to se mnou pořád stejné, že žiju jenom prací, razantně se pravou nohou odrazil a vrhl se na skatu po chodníku z kopce dolů. Kdybych nevedla hovor s J. P. (naléhavě se musely předělat snímky v PowerPointu), měla bych reflex matky, který nás nutí zavolat „zpomal, jedeš moc rychle" a který rozčílí každé menší dítě, co vychodilo alespoň školku. Reflex, který je teoreticky k ničemu, ale prakticky může probudit napůl spící vědomí. To zavolání zůstalo v mé hlavě. Firma Hégémonie nevidí moc ráda, když máte děti, přestože je její oficiální politika jasná: Hégémonie je pro rovnoprávnost mužů a žen, Hégémonie podporuje úspěšné ženy ve společnosti. Mezi teorií, tedy tím co se staví na odiv,

a mezi praxí neboli skutečnou tváří té samé firmy, tím nevyřčeným, co sahá až k směšně nízkým platům žen ve výkonných radách velkých podniků, je propastný rozdíl. Odjakživa jsem bojovala o to, abych na tyto vyšší posty dosáhla, a tak bylo nepřijatelné dát uprostřed pracovního hovoru najevo jakýkoli mateřský cit, dokonce ani v sobotu ne, dokonce ani v 10.31.

Zatímco mi J. P. bez energie popisoval úkol, který budu muset v neděli dotáhnout, sledovala jsem bez větší pozornosti Louise, který jel nepochybně až moc rychle. Všimla jsem si, že má na uších sluchátka, a zřetelně si vybavuji, jak jsem si v duchu přála, aby si nepouštěl hudbu moc nahlas a aby si uvědomoval svou rychlost. Zavrtěla jsem hlavou a řekla si, že už je velký, že se o něj nesmím pořád bát, kvůli všemu, kvůli ničemu, hlavně kvůli ničemu. Je neuvěřitelné, kolik myšlenek stačí člověk v duchu vyslovit během několika vteřin. Je neuvěřitelné, nakolik se těch pár vteřin dokáže bolestně vrýt do naší mysli.

Poslední pohled na displej mého smartphonu. Je 10.32. Říkám si, že dávám hovoru s J. P. maximálně tři minuty, protože se blížíme ke stanici metra.

Slyším temný zvuk, který mi připomene zahoukání parníku v tísni. Zvednu hlavu a čas ustrne.

Chybí mi skoro sto metrů, ale hukot kolemjdoucích je tak silný, že mám pocit, jako bych už byla na místě. Můj telefon se tříští o zem. Křičím. Zvrtne se mi noha, padám, vstávám, odhazuji své jehlové podpatky a běžím tak, jak jsem v životě neběžela. Náklaďák se zastavil, teď. Nejsem jediná, kdo křičí. Asi deset lidí, kteří seděli u kavárenských stolků na sluníčku – krásné zimní ráno –, se vztyčilo. Nějaký tatínek zakrývá synovi oči. Kolik mu je? Čtyři, možná pět let. Tahle scéna není vhodná pro tak malé děti. Ani ve filmech takové scény nikdy neukazují. Nikomu. Dají se nanejvýš naznačit. Trochu zdrženlivosti v tomto surovém světě, prosím. Blížím se, znovu křičím, vrhám se na zem, cítím, že si rozdírám kolena, ale bolest necítím. Aspoň tuhle ne. Louisi. Louisi. Louisi. Louisi. Miláčku. Můj živote. Jak popsat nepopsatelné? Jakýsi svědek události později použil termínu vlčice. Řev vlčice, které pářou břicho. Biju se, drásám zem, mé tělo se třese, držím v rukou Louisovu hlavu. Vím, že se na něj nemá sahat, že se nesmí s ničím hýbat, ale nemůžu si pomoct. Pořád stejná propast mezi teorií a praxí. Nemůžu ho tam nechat ležet na zemi a nedělat nic. A tak mu držím hlavu a jenom brečím a čekám a neustále kontroluji jeho dech. Dýchá ještě? Dýchá. Už nedýchá. Znovu dýchá. Záchranka přijíždí v rekordním čase. Ujímá se mě hasič,

nebo se spíš pokouší odtrhnout mě od Louisova těla. Dávám mu facku. Omlouvám se. Usměje se na mě. Pamatuju si na všechno. Na jeho pevná a zároveň trochu něžná gesta, na jeho nehezký nos, uklidňující hlas, na jeho banální slova, na sanitku, která odjíždí. Zachytím útržky vět. Urgentní příjem na pediatrii. Nemocnice Roberta Debrého. Jednotka intenzivní péče. To bude dobré, paní. Ne, to nebude dobré. Pojedu s vámi. Hroutím se. On mě zachytí. Mé svaly po nehodě napnuté k prasknutí náhle povolí. Posadí mě na židli prosluněné kavárny. Mé tělo už nereaguje. Sevře se mi žaludek a zvracím snídani na stolek hipsterské kavárny, která se v mžiku vyprázdnila. Otřu si pusu, vypiju sklenici vody a rozhlédnu se.

Kolem mě se nic nezměnilo, nebe je pořád tak modré, tak čisté. Podívám se na hodinky. Taky se rozbily. Ciferník praskl, ručičky stojí. Nehybný svědek. Je pořád 10.32.

RÁNO

Jmenuju se Louis, žiju v Paříži, je mi dvanáct a půl, brzo mi bude třináct. Zbožňuju fotbal, japonskej komiks, rapera Maîtra Gimse, filmy na YouTube o Pokémonech, pomazánku, co obsahuje víc palmovýho oleje než palmovýho oleje (super hláška), filmy z let 1990 a 2000 (ne, to vůbec není trapná vášeň), vůni výfuků, extra barevný skateboardy, prsa mojí profesorky na matiku paní Ernestový, matiku i bez prsou paní profesorky Ernestový, moji absolutně boží babičku Odette, moji mámu (většinu dní).

Kromě toho si myslím, že jsem mrtvej.

Normálně o svým životě mluvím nerad, ale vzhledem k okolnostem a taky vzhledem k tomu, že tu jste vy, bych vám rád vysvětlil, s kým máte tu čest a co se vlastně stalo.

Žiju sám s mámou. Jmenuje se Thelma. Svoje poslední ráno jsem prožil s ní. Rád bych vám řekl,

že to bylo výjimečný ráno, že jsme prožili nádherný chvilky, že jsme se něžně objali a řekli si něco milýho. Ve skutečnosti to bylo obyčejný, úplně žalostný ráno, což bylo koneckonců normální. Neprožíváme každou hodinu každýho dne, jako by byla naše poslední, to by byla fuška. Prostě žijeme, a to je všechno. A můj život s mámou vypadal přesně takhle.

Takže když si na to vzpomenu, svým způsobem to ráno nemělo chybu. Je mi jasný, že máma na to bude mít naprosto jinej názor, je mi jasný, že si v hlavě přehrává smyčku s obrázkama těch několika minut a sama sebe se ptá, co měla udělat jinak, jak to mohla změnit. Já na to mám odpověď a s máti se v tomhle samozřejmě neshodneme: nic.

Je to divná odpověď, když člověk ví, že se to společný ráno smrsklo na mámu, která se mě pokouší vytáhnout z postele, já něco zamručím, pak si protáhnu nohy a mručím dál. Takhle to vypadá zvenčí. Takhle jsem to viděl i já. Teď, když mám trochu (větší) odstup, uvědomuju si svoje pocity. To vnímání zdálky, to mravenčení v mozku, který začne bejt přístupný, až když není nic jinýho k mání. Tíha zvyku. Štěstí návyků. Neměnná rozkoš rodinných rituálů. Všední nicotnosti, které nás formují a které všechno mění.

To ráno bylo takových rituálních libůstek plný. Klika dveří cvakne, čímž probouzí setinu mýho vědomí a oznamuje příchod novýho dne. Máma překročí

práh, jde ke mně, prohrábne mi rukou vlasy a pohladí mě od čela směrem ke krku – nikdy naopak. Pak zašeptá: „Dobré ráno, myšáčku. Je čas vstávat, zlatíčko." Jako by mi pořád byly dva nebo tři. Nehybná chvíle mezi spánkem a probuzením, stav letargie, v němž spánek a realita splývají v jedno. Pak přijde zvuk rolety, která vyjíždí, sluneční paprsky mě praští do obličeje, já zabručím, otočím se a strčím hlavu pod polštář. Konec prvního mámina příchodu. Znovu se pohroužím do spánku a navážu na sen, kterej si pak vůbec nepamatuju. Příchod číslo dva, mámin hlas je důraznější, ne tak něžnej, pevnější. Jako každej den. Taky ten rituál zná. Nemění se už skoro třináct let. I když už se všechno odehrává bezděčně, rozpoznáme oba podle tónu jejího hlasu i podle délky chroptění vycházejícího z hrdla pubertálního, napůl spícího medvíděte, jaká bude nálada dne. Nálada je radostná. Je sobota, to víme oba. Máme fůru času, i když máma předstírá opak. Vím, co nás dnes čeká, znám přece mámu, vím, že mě budí o něco dřív, abych měl čas se probudit.

Tady udělám malou vsuvku, poněvadž vím, co teď řeknete: stejně je to zvláštní, že kluk, kterému je dvanáct a půl, používá tak složitá slova, ne? Rozhodně pro většinu mých kamarádů ze 3.C lycea Paula Éluarda je to dost postižený (neobvyklý – pro lidi starší 40 let). Prostě je to postižený chodit do třeťáku,

když je člověku dvanáct a půl. Nedělám z toho žádnou vědu, ale já tak prostě mluvím a nemůžu za to a ve škole se mi kvůli těm obratům celá třída chechtá a nadává mi do intošů, takže doufám, že vy se k tomu nechystáte…

Kde jsem to skončil? Aha, už vím. Už pár dnů jsem měl chuť – spíš potřebu – mámě říct o jedný holce, kterou jsem poznal na fotbale. Jo, i holky hrajou fotbal, a dokonce můžou bejt hezký, člověk nesmí podléhat klišé. Tak jsem čekal na tu správnou chvíli. Oba jsme s mámou stydliví. Nejsme typy, co si hned svěřujou svoje pocity. Spíš si je necháváme pro sebe. Ve všední dny se s mámou nedá mluvit. Chodí domů z práce přetažená, nepouští mobil z ruky a neustále řeší něco, čemu říká „urgence". Zajímalo by mě, co může řešit tak urgentního, když má na starost prodej šamponů proti lupům…

Abych to zkrátil. Řekl jsem si, že takový normální ráno o normálním víkendu bude nejlepší. Nechtěl jsem, aby se máma příliš rozohnila a hned dostala depku z toho, že se budu ženit. Proto jsem nechystal žádnej ceremoniál. Spíš neformální rozhovor a dělat, že nic. Ale když jsem k mámě přijel a ona mě odstrčila jako plevel, kterej se jí motá do cesty, musím říct, že jsem se naprdnul. Máma o mně tvrdí, že jsem sangvinik. Vlastně nevím, co to znamená. Nejspíš, že jsem otravnej. Nebo urážlivej. Nebo oboje. Na mou obra-

nu, jak říká babička Odette, jablko nepadá daleko od stromu, takže máma je taky neuvěřitelně urážlivá. Neřekl jsem otravná, to jste si tam dosadili vy. Přiznejte se.

Odfrknul jsem jak lokomotiva a naštvaně jsem odjel. Chtěl jsem jí dát sežrat ten pracovní hovor. Byla sobota dopoledne a ona přece musí tak či onak pochopit, že to není všední den. Vím, že je máma dodneška vystrašená, když se jí na ulici ztratím za rohem. Vědomě nebo nevědomky zrychlí krok, aby mě neztratila z dohledu. Tak jsem do toho šlápnul, abych byl na rohu rue des Récollets dřív než ona a schoval se jí za vchodem do Zahrady Villemin, díky čemuž by dostala bobky a musela to pověsit.

Pak vlastně moc nevím, co se stalo. Nebo vím, pochopil jsem to, nejsem přece blbej. Jel jsem moc rychle, to je jasný. Dostal jsem smyk. Pitomá chyba. Já nikdy nesmykuju, svůj skate mám pevně v paži. Když jsem zvednul hlavu, viděl jsem náklaďák, slyšel jsem ho troubit a pak už byla tma.

Totální blackout.

Tady bych poznamenal, že na rozdíl od zažitých představ se mi v posledních setinách vteřiny nepromítl můj život. Viděl jsem akorát reflektory toho pitomýho náklaďáku a říkal jsem si, hergot, to je divný, že ten auťák svítí, když je den.

Na poslední myšlenku je to pěkná kravina.

2

EEG

Ani na moment jsem si nepřipustila, že umřel. Matky jsou tak nezbytně naprogramovány. Připustit možnost, že je vlastní dítě po smrti, znamená ho pohřbít. A pohřbít dítě, to prostě nejde. Louis nebyl mrtvý. Nemohl být mrtvý.

Byla jsem ve stavu šoku. Nevím, zda je to oficiální termín, tedy lékařský, ale myslím, že jsem taková slova zaslechla. Zbytek té ledové soboty jsem prožila v houpavém utlumení, jako by mě před veškerými zvuky a vjemy ochraňoval imaginární kokon, který mě omotal od hlavy až k patě. Připadala jsem si umrtvená. Snad vlivem sedativ, která mi rychle píchli, snad vlivem náloží, které vedle mě jedna za druhou vybuchovaly.

Nálože citů, když mi lékaři vysvětlili, že mého syna nadopovali léky, aby netrpěl. Že nejdůležitější je teď předejít případné infekci, kterou by mohla

vyvolat četná vnitřní zranění. Že prognóza jeho přežití je neurčitelná, prozatím je nemožné zhodnotit skutečný stav jeho bezvědomí kvůli stabilizaci, je třeba počkat, až přestanou léky účinkovat, a teprve pak si uděláme přesnější představu, madam, je nám to líto.

Nálože slz, když do nemocnice dorazila moje máma, která mě seřvala a vypíchla mou liknavost, nezodpovědnost, nepozornost, až ji museli lékaři ode mě odehnat. Mou vlastní mámu. Každý se s takovou situací vypořádává po svém, madam, musíte reakci své dcery respektovat, jako my respektujeme tu vaši, ba ne, my nejsme žádní arogantní debilové.

A pak nálože slov. Hromady nových slov, zkratek, nepochopitelných znaků, armády přídavných jmen, lékařských služebníčků, kteří nemají žádný hlubší význam, dokud si je člověk nechce poslechnout. Vzpomínám si, že z téhle mlhy vyčnívala jistá klíčová slova, orientační body, které hrají zásadní roli, které jsou důležitější než ostatní.

Polytrauma.

Hematomy.

Intracerebrální.

Plicní.

Kóma.

Hluboké.

Respirátor.
EEG.
Elektroencefalogram.
Čekat.
Jak dlouho?
Nevíme.
Nepředvídatelné.
Nikdy?
Nevíme.
Příliš brzy.
Naděje.
Odvahu.

Na nemocniční posteli vypadal Louis krásně. Klidně. Tiše. Podivuhodně zachovale. Kdyby na sobě neměl všechny ty hadičky, jeho tvář i zbytek těla působily netknutě, nebo aspoň skoro. Dvě naštípnutá žebra, zlomená noha – fraktura není otevřená, znehybnění bude stačit, jak mi bylo řečeno. Na to jsem odsekla, že nechápu, k čemu je to znehybnění dobré, když teď těžko začne tancovat. Sestra na mě vrhla takový ten významný pohled, který podobné uštěpačné poznámky od matek v tísni zamítá. Já byla zmatená matka. Jestli v tísni, to nevím. Všechno mi připadalo neskutečné. Je to jen zlý sen, Thelmo. Nic víc. Probudíš se a Louis bude stát vedle tebe, s rozcuchem a neposlušnou patkou, která mu padá do černých očí smějících

se zpoza dlouhých řas. Co je, mami? Už tě moje vtípky nebaví? Tenhle byl trochu auťáckej, ale fakt jsem v pohodě, neboj. A koupilas mi tu kartu Pokémona Ex, co jsem si vyhlídnul na Amazonu? Co bude dneska k večeři? Můžu se dívat na koncert na MTV? No tak, mami, plííííís. Ty nejsi jenom cool, jsi ta nejlepší máma na světě, mám tě rád.

Jsem tak daleko tomu, abych byla nejlepší. Nejlepší máma a já jsou od sebe tisíce světelných let. Ona se mi ze své vzdálené galaxie posmívá. Její syn stojí vedle ní a směje se. Žije. A ten můj?

Žije.

Také.

Naděje.

Čekat.

Jak dlouho?

Nevíme.

3

HNED POTÉ

Z nemocnice domů jsem mohla jít v neděli večer. V sobotu mě pustit nechtěli. Měli potřebu nechat si mě tam na pozorování – oficiálně. Ale spíš měli strach, že provedu nějakou hloupost. To mě špatně znají. Jestli něco nejsem, tak sebevrah. Instinkt přežít mám hluboce vrytý pod kůži. I v těch nejtemnějších chvílích v sobě najdu sílu vstát. Právě to jsem si po Louisově nehodě neustále opakovala. Budu muset přepnout na bojový mód. A to já jsem uměla. Jsem bojovnice. Válečník. *To je moc dobře, paní, Louis bude potřebovat vaši podporu. Okolí má na vývoj kómatu velký vliv. Abychom si rozuměli, nedáváme vám žádné záruky. Ale Louis je mladý, ve svém věku má daleko větší šanci se z toho dostat. Pozitivní konec je často výsledkem precizní léčby, mladého věku pacienta, který to nevzdá, a milujícího okolí, které za něj bojuje.*

V neděli jsem tedy vyšla ven, v srdci naději, ale v duši smrt. Navenek jsem se tvářila, že za něj chci bojovat, a sestřičky mě v tomhle směru motivovaly. Hlavně ta rozkošná blondýnka, která mi připomínala moderátorku Sophii Davantovou a které bych se před kamerou svěřila i se svým nejniternějším trápením. Ale uvnitř jsem slyšela odporný hlas přiživený nočním vyhledáváním slova kóma, přičemž internet je v tomto směru opravdová zhouba. Hlas, který mi podsouval samá „proč" nebo „kóma ve stadiu 3, to je konečná" nebo „vzpomeň si na Michaela Schumachera, ten se neprobral už roky" nebo „co když se probudí se syndromem uzamčení" nebo „co když se neprobudí nikdy". Přecházela jsem tedy během chvilky z absolutního zoufalství do brutálního optimismu a pokoušela se přesvědčit nemocniční personál, že moje duševní zdraví nebylo zasaženo. Měla jsem chuť jim říct, aby se neznepokojovali, že jsem taková normálně, že dneska je to jen kapku dohnané do krajnosti, ale nebyla jsem si jistá, jestli je to uklidní. A já odtamtud musela pryč, jinak bych se vážně zbláznila.

Směla jsem jít navštívit Louise. Strávit s Louisem den. Se svým spícím chlapečkem. Čekala jsem, že se probudí, otočí se a zamručí, že ho budím moc brzy, když je neděle. Dala bych nevím co, abych zaslechla to jeho brblání, které mě obvykle popudí.

Ale nic z toho se neodehrálo. Neodehrálo se vůbec nic. Přístroj mu zajišťoval pravidelné dýchání, ale hrudník bylo to jediné na jeho těle, co vypadalo živě. Velkou část dne jsem ho držela za ruku. Masírovala jsem mu dlaně, prsty. I nohy, dlouho, pomalu. Cítit jeho vlažné tělo mě uklidňovalo. Na obličeji jsem mu směla hladit jenom tváře. Zavřela jsem oči a představovala si, jak se mu při smíchu udělá malinký dolíček. Plakala jsem, hodně. Nad jeho rukama i do svých dlaní. Zdá se, že to je normální. Zazpívala jsem mu pár ukolébavek. Přebroukala jsem mu aspoň dvacetkrát jeho nejmilejší, kterou vyžaduje ještě ve svých dvanácti. Vymyslela jsem si vlastní slova. Určitě měla nejhorší melodii, určitě byla ze všech ukolébavek nejmíň hezká. Ale pro mě a pro něj to byla ta nejkrásnější.

Slunce zapadlo. Dostala jsem strach. Ze všeho nejvíc jsem se bála jít domů. Sama. Že budu muset čelit tomu, že tam není. Že otevřu dveře, ucítím omamnou vůni parfému pro adolescenty, kterým se každé ráno stříká, že budu muset posbírat špinavé prádlo, které hodil na chodbu vedoucí k prádelně, jak to má ve zvyku. Že mám jíst. Spát. Nespat. Minulou noc mi dali prášky na spaní a i z vyčerpání jsem nakonec usnula spánkem beze snů. Ale tahle první noc bez něj bude jiná. Čím víc se blížila, tím víc jsem brzdila čas a tvářila jsem se,

že neslyším sestry, které mi už pár minut jemně naznačovaly, že budu muset odejít, že tam nemůžu zůstat. A že to vypadá na dlouho. Že bude potřeba, abych byla silná, kvůli němu. Dlouze jsem ho objala, pošeptala jsem mu věci, které si říkáme jen my dva, oblékla jsem se a vyšla z pokoje, kde jsem zanechala své děťátko i to, co bylo předtím. Teď se budu muset utkat s tím, co bude potom.

Rozhodla jsem se jít domů pěšky – v domnění, že mi jiný vzduch než ten, který cirkuluje v nemocnici, udělá dobře. Po pár set metrech v hustém nedělním večerním provozu v Paříži jsem začala myslet na řidiče dodávky, který mi obrátil život naruby. Přišli za mnou policajti, ale byla jsem v takovém stavu, že jim lékaři doporučili, aby na mě nenaléhali. Každopádně mě budou muset vyslechnout, řekli oni. Pak přišli znovu a asi deset minut jsme spolu mluvili. Musela jsem jim popsat, co jsem viděla, to znamená nic moc. Přesto jsem si přála, aby byla vykonána spravedlnost, a svou žízeň po pomstě jsem nasměrovala k řidiči náklaďáku. Policisté to pochopili, zkrotili mou horlivost zmínkou o možném doživotí a ujistili mě, že vyšetřování se rozběhlo, že je spousta svědků, kteří dokázali přesně popsat, co se stalo, že se dá využít videozáznam z bezpečnostní kamery na ulici a že spravedlnosti bude jistě učiněno zadost. Jeden z těch

dvou přesto utrousil, že to byla nešťastná náhoda, že bych měla vědět, že za volantem seděla žena, matka dvou dětí v nízkém věku, že je také otřesena a v šoku a že se mi závěry vyšetřování možná nebudou zamlouvat. Svědkové se ve výpovědích shodují. Zdá se být zřejmé, že Louis ztratil nad skatem kontrolu, a i přes dobrou vůli všech zúčastněných bylo nesmírně těžké vyhnout se srážce. Zodpovědnost řidičky bude pravděpodobně velmi omezená. Nato jsem se rozhorlila nad neschopností policie a křičela jsem, že takhle to prostě nejde, že mému synovi se to nestalo jen tak, že ta mrcha musí být pěkná manipulátorka, když je přesvědčila o tom, že za nic nemůže, že oni dva jsou taky pěkní volové a ještě jiná zvířata, která je mi zatěžko tady po tom všem jmenovat. Když jsem se oblékala se zaťatou pěstí vztyčenou jejich směrem, vešla do místnosti Sophie Davantová se svým kolegou ošetřovatelem a umravnili mě. Pak jsem se před svou televizní hlasatelkou zhroutila na studené zelené linoleum a třásla jsem se pod mohutnými vzlyky. Policisté mi s klidnou tváří naznačili, že moje slova a gesta, která nepochybně předběhla mou mysl, nebudou brát v potaz, popřáli mi hodně odvahy a odešli. Takže já nepřišla jenom o budoucnost svého syna, ale teď už jsem ztratila i svou důstojnost. Dozvěděla jsem se, že za volantem dodávky seděla žena, taky

matka, a teď jsem jí přála to nejhorší, i když jsem o jejím životě nevěděla zhola nic.

Zakroutila jsem hlavou a kráčela dál směrem ke kanálu Saint-Martin. Ještě čtvrt hodiny a budu u sebe doma. U nás. Sama.

Asi po kilometru chůze znovu ožily mé reflexy. Podívala jsem se na hodinky. Ciferník byl pořád rozbitý – 10.32. V tomto směru nic nového. Pravou rukou jsem začala hledat svůj mobil, na který jsem si od včerejška nevzpomněla, což se mi nestalo nejmíň… což se mi nestalo nikdy. Chvíli jsem šátrala v přeplněné kabelce a pak mi došlo, že v ní můj chytrý telefon není a že o něm nevím od okamžiku nehody.

Zastavila jsem se. J. P. Mluvila jsem přece s J. P. Pak už jsem mu nevolala, jedinkrát jsem si nevzpomněla na něj ani na naši pitomou prezentaci pro Velkého Šéfa, která se má konat zítra. Měla jsem tu prezentaci v neděli dodělat a neděle je dneska. J. P. se musí klepat hrůzou, když ode mě nemá žádné zprávy. Hrůzou kvůli té prezentaci samozřejmě. Jako člověk jsem mu ukradená. Napadlo mě, jestli mohl slyšet průběh té nehody. Stal se svědkem události, nebo se telefon rozbil dřív? Promítla jsem si všechno, co jsem v dané chvíli vnímala, a nabyla jsem jistoty, že telefon se rozbil hned. J. P. neslyšel nic. V jistém smyslu mě to uklidnilo, protože jsem

ani trochu nestála o falešný soucit a upřené pohledy zaměstnanců Hégémonie. Kariéra pro mě byla záchranná síť. Kdybych přišla o svůj profesní život, nebyla bych nic. Bylo třeba, abych si stůj co stůj zachovala tuhle oázu normality. Abych zachovala Thelmu, marketingovou ředitelku divize šamponů, a nenechala ji pohřbít pod Thelmou, matkou dítěte v kómatu.

Přes veškeré snahy myslet na J. P. a na práci mě nadále zaplavovaly výjevy z nehody, ozývaly se ve mně mé vlastní výkřiky, pocítila jsem nevolnost a nedokázala jsem zabránit tomu, abych se nepozvracela, přímo tam, uprostřed ulice. Rozkašlala jsem se, párkrát jsem škytla. Stará paní se psem raději přešla na druhý chodník, aby se mi vyhnula. Pověstná pařížská solidarita.

Sedla jsem si na schody nějaké budovy, abych se nadechla, uklidnila a udržela ty zvuky a běsnění od těla. Jak dlouho jsem tam zůstala? Dost dlouho na to, aby mé ruce, uši a tváře přestaly vnímat kousavou zimu.

Pak mi znovu začaly běžet hlavou myšlenky. Pomalu jsem si načrtla obrysy svých nových krátkodobých životních cílů. Když nemám cíl, nemůžu jít dál. Bez cíle jsem nikdy nežila. Od té nehody mi všechny cíle připadaly passé. Proto jsem si vytvořila nový seznam, mimořádně krátký, ale výstižný, kte-

rý dá v příštích dnech mému snažení a mé energii pevný řád. Pak se uvidí.

Úkol číslo jedna: dostat Louise z kómatu.

Úkol číslo dvě: pokračovat beze změny ve své práci.

Během té noci jsem zamhouřila oko sotva na hodinu, zbytek času jsem pracovala na prezentaci pro Velkého Šéfa. Když jsem u počítače, nechám se jím pohltit: neexistuje nic kolem.

Přesně to jsem potřebovala. Otupit se, omráčit duši urputnou prací, abych nemusela myslet na Louise.